

Målsætninger og virkelighed

For et par dage siden spiste jeg frokost sammen med gamle kolleger i Undervisningsministeriet - såvel pensionerede som ministerielt aktive. Vi forhenværende spurgte på et vist tidspunkt de stadig fungerende: Hvad optager først og fremmest U-ministeriet netop nu? Hvad er man tilfreds med og hvad bekymrer man sig over?

Der var ingen uenighed om svaret: Det er dybt utilfredsstillende, at målsætningen om, at 95 % af en ungdomsårgang bør gennemføre en ungdomsuddannelse synes mere og mere utopisk og at vi endda synes, at være fjernere fra målet end vi var da det blev opstillet. Denne ubehagelige kendsgerning deles af alle i ministeriet, inklusive ministeren, som absolut ikke er synligt tilfreds med situationen. Dette ikke mindst fordi han er under kraftigt pres fra Folketingets oppositionspartier, der vanen tro drager ministeren til ansvar over for en lovgivning, der ikke bliver opfyldt. Det er både rimeligt og urimeligt. Der bør aldrig herske tvivl om, at en minister skal bruge alle de midler, der står til hans eller hendes rådighed for, at en lovgivning kan blive realiseret. Men en minister kan nu engang ikke gå ud i det praktiske liv og sikre at ungdomsuddannelserne er så tilpas fleksible, at alle kan være med. Skoler, lærere, ledere, omgivelsernes forventninger og krav, elevernes ambitioner og forventninger følger deres egne love, som ikke kan reguleres vis statslig lovgivning eller ministeriel indgriben.

Men når det gælder ungdomsuddannelsesgarantien falder det i øjnene, at statsmagten – Folketinget – på forhånd har fralagt sig ansvaret i forhold til de 95 %. Naturligvis udgøres afstanden mellem de nuværende små 80 %, der gennemfører en ungdomsuddannelse og målsætningen om de 95 % ikke bare af ”sent udviklede unge”, men de udgør nok en betragtelig andel. Og her har man overladt kommunerne, at sørge for det fornødne. Det kan eller vil kommunerne ikke, med det sørgelige resultat, at mange, mange unge inden for LIGEVÆRDs målgrupper ikke oplever uddannelsesgarantien som en realitet, men, som det har været i mange år: En mulighed, der hviler på de besluttende og bevilgende myndigheders nåde.

Under hele arbejdet med uddannelsesgarantiloven, gjorde LIGEVÆRD gældende at uddannelse af unge skulle være en opgave, der lå hos samme myndighed. Og da såvel erhvervsuddannelse som gymnasial uddannelse var og er en statslig opgave, argumenterede vi ihærdigt for, at det samme skulle gælde uddannelsen af svagere fungerende unge.

Nu kan mange landspolitikere – ministeren indbefattet – se, at ungdomsuddannelsesgarantien har været en for alvorlig sag, at overlade til kommunerne.

Mon man agter at gøre noget ved det?

Jørgen Hansen